

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 403/2025-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Okresného súdu Trnava č. k. 26D/834/2014-402 z 26. mája 2025 a č. k. 26D/834/2014-377 zo 6. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením okresného súdu č. k 26D/834/2014-402 z 26. mája 2025 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) a č. k. 26D/834/2014-377 zo 6. februára 2025 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v dedičskom konaní vo veci prejednávania dedičstva po nebohom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „poručiteľ“) zaviazal uznesením vyššieho súdneho úradníka štyroch dedičov po poručiteľovi vrátane sťažovateľa, aby v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia zaplatili spoločne a nerozdielne súdny poplatok vo výške 250 eur za konanie o dedičstve, ktoré bolo právoplatne skončené.

3. Sťažovateľ podal proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť, ktorou požiadal o jeho zrušenie. V sťažnosti namietal, že osvedčenie o dedičstve z 28. februára 2024 doručené okresnému súdu 15. januára 2025 nie je právoplatné, pretože obsahovalo iba podpisy troch dedičov, avšak jeho

podpis na ňom nebol a v dotknutom spise sa ani na žiadnej inej listine nenachádzalo ním podpísané vyhlásenie o jeho súhlase s osvedčením. Na základe uvedeného sťažovateľ tvrdil, že okresný súd vyrubil súdny poplatok predčasne.

4. Okresný súd na účely ozrejmenia priebehu dedičského konania predvolal v tejto veci konajúcu notárku. Vzhľadom na nezrovnalosti vo vyjadrení notárky a sťažovateľa okresný súd 30. apríla 2025 uskutočnil výsluch dedičov, ktorí boli prítomní na pojednávaní uskutočnenom 28. februára 2024 na notárskom úrade.

5. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bola zamietnutá napadnutým uznesením okresného súdu, ktoré mu bolo doručené 16. júna 2025. V odôvodnení uznesenia okresný súd poukázal na obsah výpovedí jednotlivých dedičov na informatívnom výsluchu uskutočnenom 30. apríla 2025, z ktorých dospel k záveru, že sťažovateľ dotknuté osvedčenie o dedičstve podpísal. Podporne k tomuto záveru poukázal okresný súd na to, že sám sťažovateľ sa u notárky dožadoval vyznačenia právoplatnosti na tomto osvedčení. Na základe uvedeného okresný súd uzavrel, že sťažnosť sťažovateľa nebola podaná dôvodne, pretože osvedčenie o dedičstve nadobudlo právoplatnosť, a preto vyšší súdny úradník správne uložil dedičom povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za konanie o dedičstve vo výške 250 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ namieta, že k porušeniu ním označených práv došlo tým, že napadnuté uznesenia neobsahujú dostatočné odôvodnenie, v ktorom by sa okresný súd riadne vysporiadal s ním predloženou námietkou nezákonného postupu pri vyrubení súdneho poplatku v predmetnom dedičskom konaní v dôsledku neexistencie právoplatného osvedčenia o dedičstve. Trvá na tom, že okresný súd rozhodol o vyrubení súdneho poplatku predčasne.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstata námietok sťažovateľa proti obom napadnutým uzneseniam spočíva v ich nedostatočnom odôvodnení, ktorým bol odobrený nesprávny postup okresného súdu pri vyrubení súdneho poplatku bez existencie právoplatného osvedčenia o dedičstve.

III.1. K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením vyššieho súdneho úradníka:

8. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podal sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca okresného súdu. Sťažovateľ netvrdí, že by nejakú námietku uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohol uplatniť už v podanej sťažnosti.

9. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ochrany základných práv a slobôd (čl. 127 ods. 1 ústavy), ktorý sa vo vzťahu k uzneseniu vyššieho súdneho úradníka premietol do uplatnenia právomoci sudcu okresného súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu na opakovaný prieskum namietaných porušení uznesenia vyššieho súdneho úradníka, a preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu:

10. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 312/2012). Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nie je absolútne, povinnosť odôvodniť rozhodnutie neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď (Van de Hurk proti Holandsku, rozsudok z 19. 4. 1994, č. 16034/90). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (Ruiz Torija proti Španielsku, rozsudok z 9. 12. 1994, č. 18390/91).

11. Predmetom konania pred ústavným súdom nie je hodnotenie správnosti skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože ústavný súd nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd nezastupuje všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a či výsledkom aplikácie právnych predpisov na konkrétny prípad nie je zrejma nespravodlivosť (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

12. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia okresného súdu a dospel k záveru, že okresný súd sa riadne a dostatočne zaoberal relevantnou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nenadobudnutia právoplatnosti osvedčenia o dedičstve. V súvislosti so spornou existenciou podpisu na origináli osvedčenia o dedičstve poukázal na výpovedami všetkých zúčastnených osôb potvrdené uzavretie dohody o dedičstve medzi všetkými dedičmi na pojednávaní na notárskom úrade, ale i na následné konanie sťažovateľa, ktorý po jeho uskutočnení aj podľa vlastného vyjadrenia prišiel na notársky úrad a dožadoval sa vyznačenia právoplatnosti osvedčenia. S prihliadnutím na právne vzdelanie sťažovateľa ústavný súd uvedené odôvodnenie záveru o existencii právoplatného osvedčenia o dedičstve v tejto veci a naplnení zákonných predpokladov na vyrubenie súdneho poplatku považuje za ústavne akceptovateľné.

13. Okresný súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil dôvody rozhodnutia, čím poskytol právam sťažovateľa dostatočnú ochranu. Napadnuté uznesenie okresného súdu nie je v rozpore s aplikovanou právnou úpravou a nepopiera ani jej zmysel, obsahuje presný opis skutkového stavu a zrozumiteľné zdôvodnenie právnych záverov. Ústavný súd preto považuje napadnuté uznesenie okresného súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné a za takýchto okolností nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať jeho skutkové a právne závery.

14. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru v príčinnej súvislosti

s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ak ústavný súd za takejto situácie dospel k záveru, že v posudzovanej veci nemohlo dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, potom neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia uvedených práv.

15. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu